

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci

žalobkyně: **XTline s.r.o. IČO: 262 46 937**
se sídlem Jinošov 95
zastoupena advokátem Mgr. Vítězslavem Musilem
se sídlem Hilleho 1843/6, 602 00, Brno

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

za účasti ZO: **Wektory Józef BIALEK**
se sídlem Sadków – ul. Kolejowa 5
PL-55-080 Katy Wrocławskie (PL)
zastoupena: Ing. Zdeněk Kučera – P A T I N
se sídlem Dlouhá 207 (P.O.Box 92)
763 15 Slušovice

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

1. Žalobkyně (dále též žalobce) se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen žalovaný), který zamítl její rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen Úřad) ze dne 31. 10. 2014 o prohlášení slovní ochranné známky v grafickém provedení č. 273583 ve znění „JOBİprofi“ za neplatnou na základě návrhu společnosti Wektory Józef Bialek, Kolejowa 5, Katy Wrocławskie, Sadków, Polská republika (dále jen OZŘ), a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že slovní ochranná známka v grafickém provedení č. 273583 JOBİprofi (dále též napadená OZ) byla prohlášena za neplatnou pro celý seznam výrobků na základě návrhu OZŘ podaného podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných zámkách (dále jen ZOZ), když Úřad po provedeném dokazování dospěl k závěru, že vlastník napadené OZ si byl v době podání přihlášky ochranné známky vědom toho, že navrhovatel je uživatelem označení „JOBİprofi“ ve slovním i grafickém vyjádření, a při podání přihlášky nesledoval snahu o ochranu vlastního regionálního označení, ale pouze přihlásil shodné označení, které pro označování svých výrobků používal jiný subjekt, s nímž vlastník napadené ochranné známky obchodoval. Navrhovatel je poškozen tím, že jeho odběratelům bylo znemožněno dodávat na český trh výrobky zakoupené od navrhovatele. Z těchto důvodů seznal Úřad návrh na prohlášení napadené OZ za neplatnou za opodstatněný, návrhem na prohlášení napadené OZ za neplatnou podaný ve spojení s § 7 odst. 1 písm. g), a dále ve spojení s § 4 písm. g), m) ZOZ se Úřad z důvodu nadbytečnosti již nezabýval.
3. Proti tomuto rozhodnutí podal vlastník/žalobce rozklad, v němž namítal obdobně, jako v podané žalobě.
4. V rozkladu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí Úřadu potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný vyšel z právní úpravy a judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též NSS), posoudil doklady předložené navrhovatelem/OZŘ v řízení před Úřadem (v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedeny pod č. 1-14) a doklady, které před Úřadem předložil vlastník/žalobce napadené OZ (v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedeny pod č. 15-22). Při hodnocení těchto důkazů postupoval podle ustanovení § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004Sb., správní řád (dále jen správní řád). Žalovaný konstatoval, že Úřad postupoval v řízení v souladu se zákonem, vyvodil z předložených důkazů správné závěry, které dostatečně a logicky zdůvodnil, stejně jako se dostatečně vypořádal s argumenty vlastníka směřujícími proti důkazům prokázání nedobré víry při podání přihlášky napadené OZ. Vzhledem k tomu, že vlastník v rozkladu neuvedl žádné nové skutečnosti ani argumenty, se kterými by se Úřad nevypořádal, uvedl v odůvodnění žalovaný pouze skutečnosti, které považoval za stěžejní pro závěry o nedostatku dobré víry při podání přihlášky ochranné známky ve znění JOBİprofi. Konstatoval, že bylo nutné vycházet především z tvrzení obou účastníků, a dále z podkladů, které předložil navrhovatel ke svému návrhu na prohlášení napadené OZ za neplatnou, a z podkladů, které předložil vlastník. Za nespornou považoval žalovaný skutečnost, že vlastník znal označení JOBİprofi navrhovatele před podáním přihlášky napadené OZ, což vyplývá z předložených dokladů č. 3, 4, 5, podle kterých byl vlastník odběratelem výrobků navrhovatele a navíc tento fakt nebyl ze strany vlastníka nijak rozporován. Za zásadní považoval žalovaný tvrzení vlastníka, že navrhovatel souhlasil se zápisem napadené OZ do rejstříku ochranných známek (dále jen rejstřík) a i se změnou firmy vlastníka. S tím měl být navrhovatel seznámen v rámci osobních jednání na podzim roku 2003 o zápise nové firmy. O podání přihlášky napadené OZ měl být navrhovatel posléze informován telefonicky a zasláním výpisu z obchodního rejstříku a rejstříku OZ. K tomu předložil vlastník čestná prohlášení tří osob, které měly potvrdit, že v podzimních měsících roku 2003 navrhovatel vyslovil souhlas s přejmenováním společnosti Železářství u Hejátků s.r.o. na společnost JOBİprofi s.r.o., a že vyslovil souhlas s tím, aby si vlastník nechal zapsat ochrannou známku JOBİprofi v ČR, popřípadě na Slovensku. K jednotlivým čestným prohlášením žalovaný uvedl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

J. Č. je jednatel společnosti vlastníka již od roku 2001, M. D. je prokuristou společnosti vlastníka od roku 2012 a D. S. byl původně zaměstnancem navrhovatele (doklady č. 13,14), po skončení pracovního poměru u navrhovatele začal pracovat jako obchodní zástupce vlastníka. Za zásadní považoval žalovaný, zda tvrzení ze strany vlastníka byla jednoznačně prokázána. Následně žalovaný pojednal o důvěryhodnosti informací vyplývajících z prohlášení osob s tím, že se jedná o prohlášení osob spjatých s vlastníkem vyhotovených pouze za účelem předmětného řízení, která nejsou podpořena žádnými jinými doklady, jež by důkazní hodnotu čestných prohlášení zvýšily, například e-mailovou korespondencí či zápisem z daného jednání v roce 2003. Mají tak pouze podpůrný charakter, jeví se jako nedostatečná a žalovaný na základě nich nemůže vyslovit závěr, že navrhovatel se zápisem napadené OZ vyslovil souhlas. To nelze učinit ani z obsahu spisu, neboť z něj nelze seznat, že by vlastník při podání přihlášky ochranné známky uvedl, že k jejímu podání získal od navrhovatele souhlas. Žalovaný tak dospěl k závěru, že vlastník neunesl důkazní břemeno a získání souhlasu se zápisem předmětné ochranné známky neprokázal. Žalovaný se zabýval i usnesením Městského soudu v Praze o předběžném opatření (doklad č. 11), potvrzeným Vrchním soudem v Praze, kdy k tomu uvedl, že na návrh vlastníka bylo navrhovateli uloženo zdržet se nabízení a uvádění na trh výrobků označených „JOBİprofİ“. Dále se zabýval doklady č. 3, 5, z nichž podle něj vyplývá, že navrhovatel v letech 2001-2003 dodával výrobky označené JOBİprofİ mj. vlastníkovì, který působil tehdy pod obchodní firmou Železářství u Hejátků s.r.o., ale i dalším společnostem, např. PROKOP 21 Inc. s.r.o., a jeho prodej zboží označeného JOBİprofİ na území ČR neustal ani poté, co si vlastník napadené OZ přihlásil předmětné označení k ochraně, jak vyplývá z dokladů č. 5,12. To znamená, že ani po podání přihlášky napadené OZ nezískal vlastník exkluzivitu pro prodej výrobků JOBİprofİ na území ČR a navrhovatel své výrobky prodával dále prostřednictvím dalších subjektů. Poté, co navrhovatel podal návrh na prohlášení napadené OZ za neplatnou, rozeslal vlastník napadené OZ prodejcem zboží s označením JOBİprofİ dopisy, ve kterých je vyzval, aby ukončili prodej výrobků takto označených (doklad č. 10) a podal u Městského soudu v Praze návrh na vydání předběžného opatření (doklad č. 11). Z toho žalovaný dovodil závěry uvedené na straně 14 napadeného rozhodnutí, z nichž lze ve stručnosti uvést, že vlastník napadené OZ znal označení JOBİprofİ (písm. a)), že napadená OZ je vysoce podobná označení, které navrhovatel užíval buď sám, nebo prostřednictvím třetích osob - distributorů v ČR jako nezapsané označení před podáním přihlášky OZ (písm. b)), že vlastník napadené OZ neprokázal své tvrzení, že navrhovatel udělil souhlas k tomu, aby si vlastník přihlásil označení JOBİprofİ jako ochrannou známku (písm. c)), a že zápisem napadené OZ do rejstříku byla dotčena práva navrhovatele, neboť mu vlastník napadené OZ bránil v prodeji jeho označení JOBİprofİ na území ČR. Za nerelevantní považoval žalovaný i tvrzení vlastníka napadené OZ, že navrhovatel strpěl užívání napadené OZ až do roku 2013, proti užívání napadené OZ nic nenamítal a že naopak vlastník investoval do rozvoje této známky nemalé prostředky a ta pro něj získala rozlišovací způsobilost. Žalovaný k tomu zdůraznil, že návrh na prohlášení ochranné známky ve znění JOBİprofİ za neplatnou byl podán z důvodu § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ, a proto se na něj nevztahuje lhůta uvedená v § 12 odst. 1 téhož zákona. Tato úprava je souladná i s obecnou úpravou principu jednání v souladu s dobrými mravy. Jednání v rozporu s dobrými mravy nemůže zhojit ani uplynutí času. Dále své argumenty k této otázce rozvedl na str. 15 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se rovněž zabýval tvrzením vlastníka, že navrhovatel neprokázal užívání svého označení JOBİprofİ v ČR. K tomu vyšel žalovaný z dokladu č. 3, 4, 5, 12 a dovodil, že navrhovatel opírá svůj návrh, nikoliv o existenci starší ochranné známky, která by musela splňovat podmínky užívání ve smyslu § 13 ZOZ, nýbrž z důvodu dotčení svých práv ochrannou známkou, která nebyla podána v dobré víře. Žalovaný nato uzavřel, že podmínky, které musí být v souladu s ustálenou judikaturou naplněny, aby bylo možné usuzovat na jednání v nedobré víře při podání přihlášky ochranné známky ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ, byly splněny. Přihlašovatel musel v době podání přihlášky napadené OZ vědět o právu navrhovatele k označení JOBİprofİ, které užíval k označování svých produktů. Jeho nedobrý úmysl je umocněn také tím, že oba účastníci podnikají v podobném oboru

podnikání a napadená OZ byla přihlášena pro podobný okruh výrobků a služeb, pro které své označení užívá navrhovatel. K újmě na straně navrhovatele se žalovaný zcela ztotožnil s tvrzením Úřadu o tom, že újma spočívá v tom, že vlastník, jemuž nyní náleží výlučné právo k napadené OZ, využívá svého vlastnického práva a brání navrhovateli v užívání jeho označení shodného se zapsanou OZ vlastníka na trhu v ČR. Žalovaný proto rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

5. Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že je společností zapsanou v obchodním rejstříku Krajského soudu v Brně od 26. 04. 2001 jako obchodní firma „Železářství u Hejátků s.r.o.“. Konstatoval, že na základě několikaletých jednání v průběhu roku 2003 mezi ním a OZŘ došlo ke dni 18. 12. 2003 ke změně obchodní firmy vlastníka napadené OZ na firmu JOBiprofi s.r.o. O tomto kroku byla OZŘ informována zasláním úplného výpisu z obchodního rejstříku. Následně ke dni 1. 1. 2014 došlo ke změně firmy na označení žalobce v nynější podobě XTline s.r.o. K tomu v *prvním žalobním bodu* namítal, že mezi ním a OZŘ došlo v průběhu podzimních měsíců roku 2003 k několika osobním jednáním, kde byla mj. i řešena otázka zápisu ochranné známky JOBiprofi s.r.o. do rejstříku OZ pro Českou republiku. Tvrdil, že kdykoliv OZŘ požádal o vyhotovení zápisu o udělení souhlasu se zápisem ochranné známky do rejstříku, tak odmítla s tím, že se zápisem souhlasí a není důvod jakýkoliv zápis vyhotovovat. OZŘ rovněž souhlasila i s tím, že zápis napadené OZ bude podán v průběhu roku 2004. Při těchto jednáních OZŘ jednoznačně deklarovala, že nemá zájem slovní označení JOBiprofi a jeho varianty pro jí dodávané výrobky pro žalobce jakkoliv chránit. O tom, že si OZŘ přihlásila dne 8. 11. 2004 k registraci Polskou národní ochrannou známkou č. 188736 žalobce neinformovala. Žalobce tedy tvrdil, že přihláška české národní OZ byla podána na základě souhlasu OZŘ dne 7. 12. 2004, že o tom byla OZŘ průběžně informována jak telefonicky, tak i po provedeném zápisu do rejstříku OZ zasláním výpisu z rejstříku ochranných známek. Proti těmto úkonům nebylo ze strany OZŘ vzneseno jakýchkoliv připomínek či námitek. Kromě toho měla OZŘ po zveřejnění dostatečnou tříměsíční lhůtu vznést námítky proti zápisu přihlašované OZ do rejstříku. K průkazu souhlasu OZŘ se zápisem napadené OZ do rejstříku OZ žalobce doložil čestná prohlášení jednatele žalobce Ing. J. Č., pana M. D. a pana D. S., která podle něj jednoznačně prokazují, že OZŘ souhlasila s tím, že žalobce je oprávněn nechat si zapsat ochrannou známkou JOBiprofi do rejstříku OZ. Žalovaný však potvrdil závěr úřadu o tom, že čestná prohlášení jsou nevěrohodná s odkazem na to, že pan M. D. je zaměstnancem žalobce a prokuristou žalobce. Zpochybnil zejména čestné prohlášení pana D. S. z důvodu, že byl původně zaměstnancem OZŘ a po skončení pracovního poměru začal pracovat jako obchodní zástupce žalobce. K tomu žalobce uvedl, že pan D. S. ukončil pracovní poměr ke dni 31. 8. 2009, tedy bezmála po 5 letech po podání přihlášky napadené OZ. Pan S. byl po dobu zaměstnání u OZŘ vždy přítomen jednání mezi žalobcem a OZŘ a poté, co ukončil pracovní poměr u OZŘ, pracoval jako obchodní zástupce pro další společnosti, nejen pro žalobce. Z toho žalobce dovodil, že Úřad ani žalovaný čestná prohlášení nevzali žádným způsobem v potaz, nesouhlasil se stanoviskem žalovaného a měl za to, že čestná prohlášení mají jednoznačně vypovídací hodnotu o tom, že OZŘ vyslovila souhlas se zápisem napadené OZ do rejstříku OZ. Měl za zřejmé, že z jeho strany byla podána přihláška napadené OZ v dobré víře, neboť OZŘ k zápisu napadené OZ do rejstříku udělila souhlas. Kromě toho OZŘ dále jak 5 let užívání napadené OZ v rámci České republiky strpěla. Žalobce měl za to, že v důsledku užívání napadené OZ žalobcem získala tato po svém zápisu rozlišovací způsobilost pro výrobky, jejichž dodavatelem je žalobce.
6. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného o tom, že navrhovatel není v uplatnění svých domnělých práv časově omezen. Podle žalobce stanovisko žalovaného odporuje principům právního státu (článek 1 odst. 1 Ústavy), jejichž součástí je i zásada právní jistoty, ochrana nabytých práv, zásada legálního očekávání, které mají svůj odraz v ustanovení ZOZ, například § 12.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

7. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce tvrdil, že žalovaný nekriticky přejal všechna tvrzení Úřadu, s argumentací a důkazy vlastníka napadené OZ se prakticky žádným způsobem nevypořádal, převzal tvrzení Úřadu o tom, že OZŘ nedala souhlas s registrací známky žalobcem, a že o zápisu napadené OZ a změně obchodní firmy nevěděla, zcela bez odůvodnění. Závěry žalovaného odporují zásadám materiální publicity, neboť ode dne zápisu do veřejného seznamu (obchodní rejstřík, rejstřík známek) se nikdo nemůže dovolávat toho, že o zapsaných skutečnostech nevěděl. OZŘ o zápisu napadené OZ žalobcem a změně jeho obchodní firmy věděla a musela vědět, nikoliv pouze na základě ústní dohody mezi účastníky, ale zejména v důsledku materiální publicity veřejných rejstříků a v nich provedeného zveřejnění před 10 lety. Od této doby měla možnost svá domnělá práva chránit, což neučinila, a činí tak spekulativně se zlým úmyslem až dnes, kdy se známka stala příznačnou pro žalobce. Tvrdil, že důkazní břemeno o jeho zlém víře je na OZŘ, přičemž z žádných jí předložených důkazů zlá víra žalobce nevyplyvá. Úřad ji dovodil pouze z pouhé vědomosti o tom, že žalobce užíval nezapsané označení JOBIprofi, aniž by to OZŘ tvrdila. Úřad a žalovaný se nijak nevypořádali s tvrzením žalobce a čestnými prohlášeními tří osob, když OZŘ nepravdivost prohlášení těchto osob netvrdila, ani neprokázala. Poukázal na elementární logiku, která nedává odpověď na základní otázku, jaká by byla motivace společnosti žalobce investovat nemalé finanční prostředky do zápisu a rozvoje napadené OZ, kdyby na tom nebyl dohodnut s OZŘ a riskoval by, že by tyto investice byly ve velmi krátké době zmařeny obranou OZŘ.
8. V posledním *čtvrtém žalobním bodu* žalobce poukázal na to, že podle odůvodnění rozhodnutí žalovaného mělo být vydáno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2014 o předběžném opatření, potvrzené dne 15. 9. 2014 Vrchním soudem v Praze, kterým mělo být na návrh vlastníka uloženo navrhovateli (OZŘ) zdržet se nabízení a uvádění na trh výrobků označených JOBIprofi. K tomu uvedl, že se toto tvrzení žalovaného nezakládá na pravdě, neboť vůči OZŘ nebylo ze strany žalobce vedeno žádné řízení o předběžném opatření.
9. Žalobce uzavřel, že z jeho strany nedošlo k poškození práv OZŘ v souvislosti s přihláškou napadené OZ, neboť OZŘ nebylo žádným způsobem bráněno v dovozu zboží do ČR. Udělení souhlasu ospravedlňuje jednání žalobce jako přihlašovatele napadené OZ do rejstříku OZ.
10. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí Úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Stručně shrnul skutkový stav a k *prvnímu žalobnímu bodu* uvedl, že ZOZ neobsahuje ustanovení o čestném prohlášení, které tedy jako důkaz v známkoprávním řízení nemůže být použito. Předložená čestná prohlášení jsou tak listinnými důkazy, v nichž žalobce jako vlastník napadené OZ uvádí tvrzení svých zaměstnanců. Právě z důvodu, že tato tvrzení nebyla jednoznačně prokázána, například e-mailovou korespondencí, zápisem z jednání v roce 2003 apod., nebylo možné ve správním řízení prohlášení osob spjatých s vlastníkem, která byla vyhotovena pouze za účelem předmětného řízení, přisoudit nezpochybnitelnou důvěryhodnost. Při přihlédnutí k původu dokumentů, okolností jejich vyhotovení, komu byly dokumenty určeny a rovněž z důvodu, že z obsahu spisu nebylo možno seznat, že by vlastník při podání přihlášky uvedl, že k jejímu podání získal od navrhovatele souhlas, byla žalovaným čestná prohlášení vyhodnocena jako nedostatečná s tím, že na jejich základě nemůže být vysloven závěr, že OZŘ se zápisem napadené OZ vyslovila souhlas. Žalobou napadené rozhodnutí obsahuje v tomto směru logické a vyčerpávající zdůvodnění. Žalobce ani ve správním řízení ani v žalobě nevysvětlil rozpor spočívající v tom, že pokud mu OZŘ údajně dala souhlas se zápisem napadené OZ totožné se svou polskou ochrannou známkou, proč žalobce následně jako český vlastník ochranné známky znemožňoval formou soudem nařízeného předběžného opatření svým konkurentům uvádět na trh značené zboží z Polska, tj. znemožňoval polskému vlastníku známky vstupovat na český trh jinak, než prostřednictvím žalobce. K *druhému žalobnímu bodu*, kde žalobce tvrdil porušení principu právního státu dle článku 1 odst. 1 Ústavy ve spojení s § 12 ZOZ žalovaný poukázal na to, že

stejně ustanovení umožňuje prohlásit za neplatnou i známku, jejíž existence byla dosud trpěna, pokud její přihláška nebyla podána v dobré víře. Podle žalovaného žaloba obsahuje účelová tvrzení, podle nichž Úřad při svém rozhodování vycházel z toho, že OZŘ nevěděla, že by známka měla být přihlášena, a že nevěděla o změně obchodního jména z Železářství u Hejátků s.r.o., na JOBiprofi s.r.o. K tomu žalovaný uvedl, že Úřad takové skutečnosti nepředjímal, neboť tyto skutečnosti nejsou pro prohlášení ochranné známky za neplatnou právně významné. K tomu poukázal na ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ a z něj vyplývající dotčení na právech přihláškou. Nad rámec uvedeného konstatoval, že otázka dobré víry nesouvisí s dobrým svědomím. Dobrá víra je právní kategorie, jež je ve správním řízení o ochranných známkách vylučována nikoliv na základě vnitřního postoje přihlašovatele, ale ze skutkových okolností, které ji potvrzují/vylučují. Zákon tedy jako podmínku stanoví nikoliv vědomost namítajícího či navrhovatele, ale vědomost na straně přihlašovatele. Tuto vědomost lze mít za prokázanou například i z oněch čestných prohlášení – žalobce tvrdí, že usiloval o souhlas svého obchodního partnera, tj. věděl, že jeho obchodní partner k onomu označení již měl práva, a to před datem podání napadené OZ. Dotčení v právech je pak možné dovodit z usnesení Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 2 Nc 1020/2014, jímž bylo předběžně zakázáno třetí firmě obchodovat se zbožím, které bylo označeno známkou polského výrobce/OZŘ. Žalobce se domnívá, že důkazní břemeno o zlé víře přihlašovatele/vlastníka napadené OZ je na navrhovateli. Z žádných důkazů předložených navrhovatelem/OZŘ však zlá víra vlastníka/žalobce nevyplývá. Při úsudku na dobrou/nedobrou víru vycházel Úřad z rozsudku NSS ze dne 30. 4. 2008 č. j. 1As 3/2008-195 a předpokladech zjišťování, zda přihláška ochranné známky byla podána v dobré víře ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ a měl za to, že premisa právní normy byla naplněna až vydáním citovaného usnesení Městského soudu v Praze o předběžném opatření, které bylo potvrzeno usnesením Vrchního soudu v Praze, z nichž navrhovatel prohlášení neplatnosti zjistil, že výrobky dodávané do ČR nadále na tuzemském trhu nebude moci umísťovat. Ke *třetímu žalobnímu bodu* žalovaný odkázal na stranu 10 předposlední odstavce žalobou napadeného rozhodnutí a uzavřel, že souhlas OZŘ se žalobci nepodařilo prokázat a nebylo zde nic, k čemu by měl Úřad přihlédnout a co by jednání žalobce/přihlašovatele ospravedlnilo. Podle žalovaného se jeho rozhodnutí standardně vyrovnalo se všemi hledisky, jež jsou relevantní pro posouzení, zda byla naplněna premisa právní normy, přihláška ochranné známky byla ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ podána v nedobré víře.

12. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.
13. Osoba zúčastněná na řízení se ve svém vyjádření k podané žalobě ztotožnila s rozhodnutím žalovaného a vyjádřila přesvědčení, že nadevší pochybnost žalobce podal přihlášku napadené OZ v nedobré víře, která byla, stejně jako újma OZŘ v řízení o návrhu na prohlášení dané ochranné známky za neplatnou, řádně deklarována a prokázána. Stejně jako skutečnost, že v žádném stádiu řízení nebyl žalobcem předložen důkaz, kterým by žalobce své jednání tj. podání přihlášky napadené OZ v nedobré vůli, ospravedlnil. V žalobě žalobce neuvádí žádné nové skutečnosti, ke kterým by se OZŘ již v řízení nevyjadřovala, proto trvala na všech informacích a důkazech, které ve věci předložila.
14. Žalobce uplatnil vůči vyjádření žalovaného repliku, v níž argumentoval obdobně jako v podané žalobě.
15. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Osoba zúčastněná na řízení se na jednání omluvila, soud proto jednal v její nepřítomnosti. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem, neboť jsou z části obsaženy ve spisovém materiálu, ze kterého soud při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází. Zbývající důkazy (výslech svědků, výslech žalobce, výslech osoby zúčastněné na řízení) soud neprovedl, neboť je považoval pro posouzení právní otázky za nadbytečné. Nově (po zákonné lhůtě stanovené v § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.r.s.) žalobce uplatnil námitku, v níž tvrdil, že navrhoval ve správním řízení výslech svědků, ty nebyly Úřadem provedeny a žalovaný se s tím nevypořádal. A dále námitku, že důkazní

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

břemeno ohledně absence dobré víry u žalobce nese správní orgán. Touto posledně zmíněnou novou námitkou prý rozvíjí námitku uplatněnou na straně 4 první odstavce žaloby (třetí žalobní bod). Vzhledem k tomu, že prvním novota byla uplatněna po zákonné lhůtě a druhá novota se má vztahovat k žalobnímu bodu, kde žalobce tvrdil něco jiného (že důkazní břemeno o zlé víře, respektive o absenci dobré víry na straně žalobce nese navrhovatel/osoba zúčastněná na řízení), posoudil soud i tuto argumentaci jako žalobní námitky uplatněné opožděně a blíže se jimi nezabýval.

16. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
18. Podle ustanovení § 32 odst. 3 téhož zákona Úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.
19. Podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ v rozhodném znění se přihlašované označení nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.
20. Podle ustanovení § 12 odst. 1 téhož zákona vlastník starší ochranné známky nebo uživatel staršího označení uvedeného v § 7 odst. 1 písm. g) není oprávněn požadovat prohlášení pozdější shodné či podobné ochranné známky za neplatnou (§ 32), popřípadě bránit jejímu dalšímu užívání, jestliže strpěl její užívání po dobu 5 let ode dne, kdy se o tomto užívání dozvěděl, ledaže by přihláška pozdější ochranné známky nebyla podána v dobré víře.
21. Podstatou sporu je posouzení, zda Úřad ve spojení s rozhodnutím žalovaného právem prohlásil napadenou ochrannou známku podle § 32 odst. 3 z důvodů uvedených v § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ za neplatnou či nikoliv.
22. Z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, podané žaloby, jakož i písemného vyjádření žalovaného k žalobě a vyjádření OZŘ vyplynulo, že se OZŘ návrhem ze dne 29. 4. 2013, doručeným Úřadu dne 2. 5. 2013, domáhala prohlášení žalobou napadené ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 1, 3 ve spojení s § 4 písm. g), m) a § 7 odst. 1 písm. g), k) ZOZ. OZŘ k prokázání svých tvrzení před Úřadem předložila doklady označené v žalobou napadeném rozhodnutí č. 1-14. Z nich vyplynulo, že OZŘ započala v roce 2001 dovážet do České republiky zboží (ruční nářadí) označené jako „JOBIprofi“, „JOBIprofi ruční nářadí“ a „JOBIprofi nareznie reczne“ (ruční nářadí), přičemž takto byly označeny i obaly výrobků, a to prostřednictvím několika různých odběratelů, zejména firmám Železářství u Hejátků, s.r.o. (právní předchůdce žalobce) a Prokop 21 Inc. s.r.o. Svým odběratelům zasílala katalogy s tímto zbožím označeným „JOBI“, „JOBIprofi ruční nářadí“. Společnost Železářství u Hejátků s.r.o. změnila dne 18. 12. 2003 své obchodní jméno na JOBIprofi s.r.o. a dne 7. 12. 2004 si přihlásila napadenou ochrannou známku „JOBIprofi“, aniž by o přejmenování společnosti a přihlášení napadené OZ informovala OZŘ, nebo od ní získala souhlas. Dne 15. 3. 2010 společnost JOBIprofi s.r.o. podala další přihlášku ochranné známky „JOBIprofi ruční nářadí“. OZŘ je vlastníkem polských ochranných známek ve znění „JOBI“ podané dne 14. 1. 1999, „JOBIprofi narzedzie reczne“ podané dne 8. 11. 2004, „JOBI narzedzie reczne“ podané dne 8. 11. 2004, „JOBIextra professional tools“ podané dne 8. 7. 2010 a ochranných známek společenství „JOBIprofi narzedzie reczne“ podané dne 8. 7. 2010 a „JOBIextra professional tools“ podané dne 8. 7. 2010. OZŘ tak měla za to, že užívala napadené označení dříve nežli žalobce, který svou firmu Železářství u Hejátků s.r.o. přejmenoval na JOBIprofi s.r.o., a dále od OZŘ nakupoval a v ČR prodával zboží ze sortimentu ručního nářadí a využíval označení OZŘ,

dopouštěl se tak klamání spotřebitele, co se týká původu zboží, tím parazituje na dobré pověsti OZŘ a snaží se vytlačit OZŘ, respektive ostatní odběratele OZŘ na území ČR z trhu, neboť jim rozesílá dopisy se zákazem nákupu a prodeje takto označeného zboží. OZŘ popřela pravdivost vyjádření žalobce v průběhu správního řízení, a to zejména, že by proběhla společná jednání, a že by dala souhlas žalobci k přejmenování společnosti na JOBIprofi s.r.o. a podání přihlášky napadené OZ do rejstříku OZ na území ČR. Nesouhlasila s důkazy, které žalobce v řízení předložil, zejména s čestnými prohlášeními a blíže uvedla, že tvrzení žalobce nejsou podpořena jediným listinným důkazem z let 2003 a 2004, čestná prohlášení jsou nevěrohodná, když vedle prohlášení majitele žalobce a jeho zaměstnance M. D. je přiloženo i prohlášení polského občana D. S., se kterým OZŘ ukončila pracovní poměr ke dni 31. 8. 2009 (toto své tvrzení v podání doložila) a následně tato osoba začala pracovat jako obchodní zástupce žalobce. OZŘ se opakovaně snažila vyjednávat se žalobcem o převodu českých ochranných známek do svého vlastnictví, nebyla však úspěšná, a tak se rozhodla v roce 2013 podat návrh na neplatnost mj. napadené OZ. Dalším důkazem o tom, že žalobce, respektive jeho právní předchůdce JOBIprofi s.r.o. nepostupovali v dobré víře v roce 2004 při podání přihlášky napadené OZ byly kroky, které následovaly po dni 17. 5. 2013, kdy se žalobce dozvěděl, že OZŘ podala návrh na neplatnost. K návrhu se žalobce vyjádřil až 26. 11. 2013 a vědom si svého pochybení využil získaný čas k tomu, že přestal značku užívat a připravil přechod na nové obchodní jméno XTline s.r.o. (od 1. 1. 2014) a na novou značku XTline s.r.o. V mezidobí rozeslal (tehdy ještě jako společnost JOBIprofi s.r.o.) českým prodejcům zboží JOBIprofi dopisy, ve kterých je žádá o ukončení prodeje zboží s tímto označením a podal návrh na předběžné opatření u Městského soudu v Praze, kterému soud vyhověl s účinností od 10. 3. 2014. Tím si žalobce zajistil, že se do ČR nebude dovážet zboží polské značky JOBIprofi minimálně do vyřešení věci. Svá tvrzení OZŘ doložila konkrétními důkazy a uzavřela, že všechny uvedené kroky žalobce svědčí o tom, že napadená OZ byla podána v rozporu s dobrou vírou a žádala, aby Úřad prohlásil napadenou OZ za neplatnou z tohoto důvodu.

23. Žalobce uplatnil proti návrhu OZŘ obranu, kdy ve svém vyjádření ve znění doplnění předložil doklady označené v napadeném rozhodnutí č. 15-22 a tvrdil obdobně jako v podané žalobě. Tento skutkový stav posoudili Úřad a žalovaný tak, jak je uvedeno shora a prohlásili napadenou ochrannou známku za neplatnou s účinky ex tunc v souladu s § 32 odst. 4 ZOZ, tzn. tak, že se na ni hledí, jakoby nikdy nebyla zapsána. Správní orgány obou stupňů při svých úvahách a právním posouzení skutkového stavu vyšly z judikatury Nejvyššího správního soudu, a to rozsudku ze dne 30. 4. 2008 č. j. 1As 3/2008-195 a při zjišťování, zda přihláška ochranné známky byla žalobcem podána v dobré víře ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ uvážily, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky OZŘ, zda přihlášení OZ přihlašovatelem došlo k poškození OZŘ a konečně, zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Přitom Úřad a žalovaný zohlednili všechny ostatní relevantní okolnosti případu, které by mohly zlou víru vyvrátit, nebo naopak potvrdit. Jejich úvahy a právní hodnocení jsou velmi podrobně, logicky a úplně rozvedeny v odůvodnění jejich rozhodnutí a soud jim plně přisvědčuje a pro stručnost na ně odkazuje. Soud se proto vyjádří jen ke konkrétním žalobou uplatněným bodům, kterými jsou závěry Úřadu a žalovaného napadeny.
24. Ve vztahu k *prvnímu žalobnímu bodu* soud uvádí, že žalobce v řízení nijak neprokázal, že by v průběhu podzimních měsíců roku 2003 vedl jednání s OZŘ, při nichž by byla mj. řešena i otázka zápisu napadené ochranné známky do rejstříku ÚPV, že by OZŘ souhlasila s tím, že zápis bude podán v průběhu roku 2004, že by při těchto jednáních OZŘ jednoznačně deklarovala, že nemá zájem slovní označení JOBIprofi a jeho varianty pro výrobky dodávané žalobci na území ČR jakkoliv chránit, a že by byla informována o podání přihlášky napadené OZ do rejstříku. OZŘ v průběhu řízení tato tvrzení žalobce jednoznačně popřela a žalobce pravdivost svých tvrzení v tomto rozsahu nijak neprokázal. Důkazem o pravdivosti uvedených tvrzení žalobce se právem nestala ani čestná prohlášení Ing. J. Č., M. D. a D. S. Hodnověrnost těchto čestných

prohlášení je totiž výrazně zpochybněna tím, že se jedná o osoby přímo zainteresované na výsledcích sporu, neboť Ing. J. Č. je již od roku 2001 jednatelem žalobce, M. D. je od roku 2012 prokuristou žalobce a D. S., který byl původně zaměstnancem OZŘ, po skončení pracovního poměru u OZŘ ke dni 31. 8. 2009 začal pracovat jako obchodní zástupce právního předchůdce žalobce JOBIprofi s.r.o. Jedná se tak o osoby personálně propojené s žalobcem a nelze vyloučit jejich zájem na výsledku sporu. Důkazní hodnota čestných prohlášení je rovněž oslabena tím, že byla pořízena, respektive notářsky ověřena v listopadu 2013, tj. v době, kdy se žalobce vyjadřoval k návrhu OZŘ na prohlášení neplatnosti napadené OZ. Ani z jiných žalobcem předložených důkazů se nepodává pravdivost skutečností, uvedených prohlašujícími osobami ve zmíněných prohlášeních. Správní orgány obou stupňů proto právem nahlížely na uvedená čestná prohlášení jako na jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, podle kterého jsou jimi zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Vzhledem k tomu, že zákon o ochranných známkách ani správní řád nestanoví, že by čestná prohlášení byla podkladem závazným pro správní orgán (§ 50 odst. 4 správního řádu), hodnotily je správní orgány zcela v souladu se zákonem podle své úvahy a přihlížely ke všemu, co v řízení vyšlo najevo včetně toho, co uvedli účastníci. Je přitom nerozhodné tvrzení žalobce, že D. S. ukončil pracovní poměr bezmála po 5-ti letech po podání přihlášky napadené OZ žalobcem, a že pak pracoval jako obchodní zástupce pro další společnosti a nejen pro žalobce, což ostatně žalobce nijak neprokázal. Naopak z časového kontextu a údajů, které jsou v čestném prohlášení této osoby uvedeny, je významné, že je učinila až v době, kdy se žalobce vyjadřoval k návrhu na neplatnost napadené OZ a za situace, kdy jiné hodnověrné důkazy o povědomí OZŘ o přihlášce napadené OZ žalobcem chybí. Není ani pravdou, že Úřad a žalovaný nevzali čestná prohlášení v potaz, neboť se z odůvodnění jejich rozhodnutí podává opak. Úřad tak činí na str. 15 a násl., kde mj. uvádí, že žalobce pro svá tvrzení, že přihláška napadené OZ byla podána jeho jménem se souhlasem OZŘ, nepředložil žádné relevantní důkazy, například písemný souhlas OZŘ popřípadě podepsaný zápis z porady, kde bylo toto rozhodnuto a oběma stranami odsouhlaseno apod., které by toto tvrzení dosvědčovaly. Úřad se vypořádal i s tvrzením žalobce, že OZŘ neměla zájem o zápis své ochranné známky v ČR, když podotkl, že záleželo pouze na OZŘ, zda hodlala se svými výrobky JOBIprofi vstoupit na český trh sama nebo pouze prostřednictvím svých dovozců, zda považovala za nutné svá označení chránit i na území ČR. V době rozhodování Úřadu byla již označení chráněna na území ČR prostřednictvím ochranných známek Společenství. Stalo se tak však až několik let po datu o podání přihlášky napadené OZ žalobcem a nebylo je tedy možno uplatnit v daném řízení. Úřad dále konstatoval, že z dokladů předložených žalobcem ani nevyplyvá, že by ten získal na základě jednání s OZŘ postavení výhradního distributora výrobků OZŘ v České republice. Naopak i z předložených faktur OZŘ je zřejmé, že tato na podzim roku 2003 a po něm, a před datem podání přihlášky napadené OZ a po něm dodávala své výrobky JOBIprofi na trh v ČR i prostřednictvím jiných subjektů, které Úřad podrobně vyjmenovává s tím, že kombinace předložených dokladů se jeví jako postačující podklad pro posouzení, zda byla či nebyla přihláška napadené OZ podána v dobré víře. Žalovaný se pak v odůvodnění svého rozhodnutí zabývá relevancí čestných prohlášení na str. 12 a násl. rozhodnutí a uvádí konkrétní argumenty, proč se mu jeví jako nedostatečná pro závěr, že OZŘ vyslovila se zápisem napadené OZ do rejstříku žalobci souhlas. K tomu poukazuje na obsah spisového materiálu, ze kterého rovněž nebylo možno seznat, že by žalobce při podání přihlášky ochranné známky uvedl, že k jejímu podání získal od OZŘ souhlas.

25. V této souvislosti soud k tvrzení žalobce o tom, že OZŘ měla po zveřejnění přihlášky dostatečnou tříměsíční lhůtu pro uplatnění námitek proti zápisu přihlašované napadené OZ uvádí, že podle obsahu spisového materiálu a dokladů, které OZŘ k návrhu připojila, jakož i jejich všech vyjádření a podání, která v průběhu správního řízení i v řízení před soudem učinila, je nadevší pochybnost zřejmé, že o podání přihlášky napadené OZ žalobcem do rejstříku ÚPV na území ČR nevěděla, tedy nemohla námitky ani uplatnit. Ze stejných důvodů soud považuje za

irelevantní i tvrzení žalobce o tom, že OZŘ déle jak 5 let trpěla užívání napadené OZ v rámci České republiky. Zákon o ochranných známkách nestanoví žádnou lhůtu pro uplatnění návrhu na neplatnost dle § 32 citovaného zákona. Podstatné je, zda návrhovaatel unese důkazní břemeno ve vztahu k jím tvrzeným důvodům neplatnosti (v projednávané věci s odkazem mj. na § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ), tedy zda prokáže, že byl dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře. Ze stejných důvodů je pro posouzení důvodnosti návrhu OZŘ irelevantní i tvrzení žalobce, že v důsledku jeho užívání napadené OZ tato získala po svém zápisu rozlišovací způsobilost pro výrobky, jejichž je žalobce dodavatelem.

26. K otázce lhůty pro uplatnění práv dle § 32 ZOZ (*druhý žalobní bod*) se soud vyjádřil již shora a dodává, že ustanovení § 32 odst. 3 ZOZ umožňuje Úřadu prohlásit ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 z důvodů v tomto ustanovení uvedených, tedy v projednávané věci tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře (písm. k). Zákon tedy uplatnění takového návrhu předpokládá a žalobce se nemůže domáhat ochrany poukazem na principy právního státu, zásady právní jistoty, ochrany nabytých práv a zásady legálního očekávání dle Čl. 1 odst. 1 Ústavy za zjištěného skutkového stavu, jímž bylo prokázáno dotčení OZŘ přihláškou napadené OZ žalobcem, která nebyla podána v dobré víře. Neobstojí ani poukaz žalobce na ustanovení § 12 ZOZ, neboť žalobce pomíjí závěr ustanovení § 12 odst. 1 citovaného zákona, kde se ve vztahu k ustanovení § 7 odst. 1 písm. g), tedy nikoliv ve vztahu k ustanovení § 7 odst. 1 písm. k), proti jehož posouzení Úřadem a žalovaným žalobce brojí, v závěru uvádí „*leđa že by přihláška pozdější ochranné známky byla nebyla podána v dobré víře*“.
27. Nelze přisvědčit ani námitkám uplatněným ve *třetím žalobním bodu*, kde žalobce tvrdil, že žalovaný nekriticky převzal všechna tvrzení Úřadu a s argumentací a důkazy žalobce se prakticky žádným způsobem nevypořádal, své rozhodnutí neodůvodnil a jeho závěry odporují zásadám materiální publicity. K tomu soud poukazuje na vlastní odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný přisvědčuje závěrům Úřadu. Činí tak však se znalostí věci, kdy vychází ze skutkového stavu, který byl Úřadem zjištěn a o němž žalovaný nemá pochybnosti a s ohledem na obsah rozkladových námitek žalobce se pak blíže věnuje argumentaci, proč důvody rozkladu neshledal opodstatněnými. S odkazem na pregnantní odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud tak odmítá i toto žalobní tvrzení, a pro stručnost na závěry žalovaného odkazuje. K poukazu žalobce na zásadu veřejné publicity a tvrzení žalobce o tom, že se nikdo nemůže dovolávat toho, že o zapsaných skutečnostech nevěděl, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že pro posouzení důvodnosti návrhu podaného podle ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ není podstatná vědomost namítajícího o podání přihlášky, ale vědomost na straně přihlašovatele/žalobce, u něhož je předmětem zkoumání existence dobré víry v době podání přihlášky napadené OZ, a to na základě skutkových okolností, které ji potvrzují či vylučují. Absence dobré víry žalobce při podání přihlášky napadené OZ do rejstříku OZ byla v řízení spolehlivě prokázána a byl tak naplněn jeden z předpokladů vytyčený shora citovaným rozsudkem NSS ve věci sp. zn. 1As 3/2008, tedy že žalobce jako přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky OZŘ. Ostatně tuto vědomost žalobce lze mít za prokázanou nejen z důkazů předložených OZŘ, ale i z čestných prohlášení předložených žalobcem, z nichž vyplývá, že žalobce usiloval o souhlas svého obchodního partnera, tedy věděl, že jeho obchodní partner k napadenému označení již má práva před datem podání přihlášky napadené OZ. Nadto, jak již bylo uvedeno shora, je ze zjištěného skutkového stavu patrné, že OZŘ o přihlášce napadené OZ žalobce zapsáním známky do rejstříku Úřadu na území ČR po dlouhou dobu nevěděla, tuto skutečnost zjistila až následně z dopisů (důkaz č. 10 v napadeném rozhodnutí) a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2014 (důkaz č. 11 napadeného rozhodnutí), proto podala návrh na prohlášení neplatnosti, který je předmětem tohoto řízení.

28. Ve *čtvrtém žalobním bodu* žalobce poukazoval na to, že žalovaný nesprávně označil OZŘ jako protistranu v řízení o předběžném opatření (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2014 potvrzené rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2014). K tomu soud z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ověřil, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí skutečně nesprávně označil žalovaného v řízení o předběžném opatření jako OZŘ ač čím byla jiná společnost (NÁŘADÍ CL s.r.o.). Žalovaný se tak dopustil písařské chyby, která však musela být žalobci známa z obsahu spisového materiálu a rozhodnutí Úřadu v I. stupni, jakož i samotných usnesení Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze, a nemohla tak mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Proti tomu soud odmítá další tvrzení žalobce v tomto žalobním bodu, že z jeho strany nedošlo k poškození práv OZŘ v souvislosti s přihláškou napadené OZ, neboť OZŘ nebylo bráněno v dovozu zboží do České republiky. Z obsahu spisového materiálu se k tomu totiž podává, že Úřad a žalovaný v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5As 17/2009-152 nezůstali u zjištění o vědomosti žalobce o existenci ochranné známky, ale pro úvahu o důvodnosti návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou pro nedostatek dobré víry ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ dále zkoumali, zda byl navrhovatel/OZŘ dotčen takovou přihláškou na svých právech. Oba úřady se tak zabývaly tím, zda újma na straně OZŘ, a obráceně určitá nespravedlivá výhoda na straně žalobce, byla způsobena právě přihlášením příslušné známky. K tomu oba úřady vyšly z dopisů, kterými žalobce zakazoval nákup a prodej zboží ostatním dodavatelům, respektive odběratelům OZŘ na území ČR u zboží opatřeného označením „JOBIprofi“. Nepřehlédly přitom z dopis ze dne 10. 9. 2013 od právního zástupce vlastníka/žalobce adresovaný společnosti NÁŘADÍ CL s.r.o., Levin- výzva z pozice vlastníka ochranných známek „JOBIprofi“ a „JOBIprofi ruční nářadí“ ke stažení výrobků „JOBIprofi“ zakoupených jinde z trhu a ukončení nabízení jejich prodeje (důkaz č. 10 žalobou napadeného rozhodnutí), jakož i rozhodnutí Městského soudu v Praze, potvrzené Vrchním soudem v Praze, ve věci návrhu na předběžné opatření (doklad č. 11 napadeného rozhodnutí), kterým bylo na návrh žalobce jako vlastníka napadené OZ uloženo jiné společnosti (NÁŘADÍ CL s.r.o.) zdržet se nabízení a uvádění na trh výrobků označených „JOBIprofi“. Z uvedených důkazů podle stanoviska soudu správní orgány obou stupňů právem uzavřely, že žalobce při podání přihlášky nesledoval snahu o ochranu vlastního originálního označení, ale pouze přihlásil shodné označení, které pro označování svých výrobků používal jiný subjekt, s nímž žalobce obchodoval. OZŘ jako navrhovatel v tomto řízení přitom jednoznačně uvedla, v čem došlo k poškození jejích práv a Úřad dospěl spolu se žalovaným ke správnému závěru, že se tak skutečně stalo.
29. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud proto nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítl.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, procesně úspěšnému žalovanému však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.
31. Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s.ř.s. Osobě zúčastněné na řízení soud v řízení ničeho neuložil, náklady řízení jí proto nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

V Praze dne 31. ledna 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
V. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.